
ROŽEŇ

Časopis farnosti sv. Vavřince v Brně - Řečkovících

3 / 2010

Radostné balení

Před odjezdem na dovolenou dbáme na to, abychom se dobře připravili na cestu. Určitě je potřeba vzít nějaké oblečení, spoustu řízků, repelent proti komárům, vyřídít si pojistku, zkontrolovat technický stav auta stejně jako výši bankovního konta. Možná si během té cestovní horečky vzpomeneme i na dobrou knihu. Ale co tak Bibli?

Kolikrát se ocitneme na místě, kde široko daleko není katolický kostel. Prožijeme-li zde neděli, něco jí chybí – setkání s živým Kristem. Tehdy nám pomůže četba Písma svatého, prostřednictvím něhož se můžeme s Bohem setkat.

Tak často během roku slyšíme slova: „Nemám čas otevřít Písmo.“ Na dovolené je to jinak, času máme dost. Zkusme část tohoto času věnovat čtení Bible!

I když se nikam na dovolenou nechystáš a budeš doma jako vždy, i tehdy zkus sáhnout po Bibli. Zkus se vydat na putování s Abrahámem, Mojžíšem, Petrem, Marií, Ježíšem... I to je jedna z možností, jak lze poznávat jiné země po stránce cestopisné i duchovní. Bible ti umožňuje návštěvu jiného světa, ne fantastického, vymyšleného člověkem, ale reálného, stvořeného Bohem.

Pán Ježíš vyzývá učedníky: „... trochu si odpočiňte.“

Přijměme i my tohle Ježíšovo pozvání k odpočinku nejen tělesnému, ale i k osvěžení duše.

Přeji všem radostné balení zavazadel před dovolenou a dostatek času k duchovnímu odpočinku!

Váš P. Jacek

Život ve farnosti

5. 7. Slavnost sv. Cyrila a Metoděje

mše sv. v 8.00 hod.

6. 8. Proměnění Páně

mše sv. v 7.00 a 18.00 hod.

8. 8. Svatovavřínecké hody

mše sv. v 8.00 v kostele a
v 10.00 v hodovém areálu

10. 8. Svátek sv. Vavřince

mše sv. v 18.00 hod.
pout' jáhnů brněnského děkanství,
celebruje děkan o. Václav Slouk

15. 8. Slavnost nanebevzetí P. Marie

mše sv. v 7.15 a v 9.00 hod.

29. 8. Bartolomějské hody

mše sv. v 7.15 v kostele a
v 10.00 v Ivanovicích

8. 9. Narození Panny Marie

mše sv. v 7.00 a v 18.00 hod.

14. 9. Povýšení sv. Kříže

mše sv. v 18.00 hod.

MŠE SV. O PRÁZDNINÁCH

Neděle - v 7.15 a v 9.00

Všední dny - nepravidelně

Sledujte prosím vývěsky a ohlášky.

Mše svaté za nemocné

- 5. července, 7. srpna, 14. září

Mše svaté za zemřelé

- 24. července, 28. srpna, 25. září

Mše svaté na úmysly dárců

- 28. července, 18. srpna, 8. září

V uvedené dny bude připraven košík, do něhož můžete vložit na lístku svůj úmysl.

Duchovní obnova farnosti

- proběhne ve dnech 10. až 12. září.
Povedou ji otcové pallotini ze Slavkovic u Nového Města na Moravě.

Farní pout' dětí do Mikulova

- se bude konat 18. září, přihlášky
v náboženství a v kostele.

V naší farnosti probíhá

Snídaně na faře

- během prázdnin nebudou. Po prázdninách opět ve čtvrtek 9. 9. po mši sv.

Katecheze pro dospělé

- budou zase po prázdninách každý třetí pátek v měsíci po mši svaté.

Misijní klubko dětí

- začne opět po prázdninách. Termíny setkání budou průběžně zveřejňovány na nástěnce pod kůrem.

Diecézní akce

XXI. Katolická charismatická konference

Letošní ročník Katolické charismatické konference proběhne ve dnech 7.- 11. července 2010 na brněnském výstavišti v Pavilonu F. Více než dva tisíce věřících přijede do jihomoravské metropole, aby vyslechli přednášky i osobní svědectví, a aby se ve společenství s druhými povzbudili na cestě víry i služby.

Nedílnou součástí programu bývá "dětská konference", proto konferenci navštěvuje stále více rodin s dětmi. K dění na konferenci patří i kulturní nabídka - divadelní představení, koncerty apod.

Konferenci organizuje v České republice od roku 1989 hnutí Katolické charismatické obnovy. Jak uvádějí organizátoři na stránkách konference.cho.cz, účast letos přislíbil také francouzský kněz

Jacques Philippe, známý exercitátor i autor několika knih z komunity Blahoslavenství. Další informace se dozvíte na těchto konferenčních stránkách, kde funguje také on-line přihlašování.

Prázdninové bohoslužby na Vranovské přehradě

Každé pondělí v červenci a srpnu 2010 se budou konat na Vranovské přehradě pod širým nebem bohoslužby.

Začátek bohoslužeb je v 19.30 na střeše restaurace Štika, pěší poutníci vychází vždy v 18.30 od vranovské fary.

7. diecézní pouť rodin a farností

se bude letos konat v sobotu 28. srpna od 9.00 do 16.00 hodin ve Žďáru nad Sázavou.

Motto letošního setkání zní: „Vezmi a čti“.

V 10.00 bude pontifikální mše svatá - oslavuje brněnský biskup Vojtěch Cikrle. Od 12.00 programy na nádvořích, zahradách a v sálech zámku. Výtvarné dílny, program pro mládež, biblická zahrada, plavba na lodičkách, loutkové divadlo, koncert skupiny Oboroh, přednáška P. Vojtěcha Kodeta, adorace... V 15.45 závěrečná modlitba a požehnání.

Po celou dobu programu je možnost prohlídky areálu kláštera, muzeí, zámku a Zelené hory pro rodiny zdarma. Pro maminky s kojenci je k dispozici místnost pro přebalování a kojení. Před zahájením programu a po jeho ukončení bude k dispozici kyvadlová doprava mezi nádražím a areálem.

Informace: www.crsp.cz

Dle www.biskupstvi.cz

Poděkování

Končí další školní rok. A tak bych chtěl srdečně poděkovat našim katechetkám za jejich obětavou a náročnou službu. Děkuji Š. Cahové, K. Kolářové, J. Handlarové, L. Suché, M. Votavové, M. Wallingerové, M. Matalové, M. Hladíkové a L. Fialové.

Příští rok se bude náboženství opět konat na faře. Rozpis je předem vyvěšen na nástěnce, abychom už teď mohli naplánovat rozvrh našich dětí.

otec Jacek

Blahopřání

Dne 18. 7. 2010 se dožívá 60 let

R. D. ThDr. Josef Rychtecký,
farář ve farnostech Prosetín a Štěpánov nad Svratkou, bývalý farář
v Řečkovicích.

K životnímu jubileu přejeme hojnost Boží milosti a darů Ducha svatého i hodně zdraví a síly do dalšího období kněžské služby. K tomu připojujeme i své modlitby.

Dá-li Pán a najdou se zájemci, vypravíme se o prázdninách za otcem Josefem do Prosetína, kde bychom společně slavili mši svatou. Bližší informace budou oznámeny v kostele.

redakce

Oldies party

Dne 14. 5.2010 se odehrála první farní Oldies party ve Vavřínecké vinárně.

O zábavu bylo postaráno od začátku do pozdních ranních hodin. Tuto akci jsme opouštěli s bezva pocitem a vzpomínkami na „mládí“, které v nás umocnily dobře zvolené písničky.

Tímto bych chtěla poděkovat organizátorům Irči Prokšové a Ondřeji Vítovi.

Dle dobré reakce zúčastněných věřím, že se akce bude opakovat a stane se další farní tradicí.

Monča J.

Na stejném téma jsme obdrželi ještě jeden příspěvek. Z kapacitních důvodů jej nebylo možné otisknout. Přesto děkujeme autorům za zaslání.

redakce

Farní pout' do Francie

Již koncem zimy vyrukoval otec Jacek s nápadem uspořádat farní pout' do známých poutních míst ve Francii, zejména pak do Arsu a La Salette. V průběhu času se pak program i počet účastníků postupně rozrůstal, redukoval, rozrůstal, redukoval, až se ustálil na konečné podobě a my mohli vyrazit. Oproti původnímu záměru použít k dopravě autobus se nakonec jelo třemi auty. A tak jsme se v neděli úderem dvanácté sešli před kostelem, naložili bagáže a po krátké modlitbě vyrazili vstříc nevšedním zážitkům.

O první zastávce v Mikulově u pumpy není třeba se podrobněji zmiňovat, nálada byla dobrá až bujará, počasí vcelku také ušlo, v každém voze byla GPS navigace – prostě ideál. Prvním cílem naší pouti bylo mariánské poutní místo Altötting v Bavorsku, nedaleko něhož se nachází rodiště papeže Benedikta XVI. Tehdy se poprvé plně projevila síla již zmíněných

„džipísek“. A tak přesto, že ta naše se neustále snažila navádět směrem ke kýženému cíli, navigace ve vedoucím autě byla jiného názoru, takže jsme se celkem úspěšně od cíle vzdalovali. Zato jsme již za první odpoledne navštívili celkem šest států, kromě výchozího Česka ještě dvakrát Německo a třikrát Rakousko. Abych to shrnul: Altötting jsme nakonec vůbec nenavštívili, snad i proto, že poslední možná odbočka byla zakončena zákazem vjezdu a hlubokými výkopy... Kolem osmé jsme tedy dorazili do Innsbrucku, kde jsme našli útočiště a pohodlné postele v domě Marillac, spravovaném milosrdnými sestrami sv. Vincence z Pauly. Po ubytování se ještě našel čas na krátkou procházku večerním městem, kde jsme kromě jiného žasli i nad téměř nehlučnými tramvajemi projíždějícími tichými ulicemi a nad, z pohledu Čechů téměř nepochopitelnými, desítkami jízdnic kol všech druhů a velikostí jen tak opřených o zdi domů bez zámků a řetězů. Inu, jiný kraj, jiné mravy.

Ráno pro nás začalo nejlépe, jak mohlo – a sice mší svatou v místní kapli celebrovanou otcem Jackem a jeho polským spolužákem, který nám nocleh zajišťoval. Po duchovním snídani následovala i ta tělesná v jídelně a pak už balení, nakládání a odjezd směr Lyon. Cesta probíhala v klidu, nepočítám-li časté průtrže, bloudění díky GPS, ztráty a opětovná shledání s ostatními apod. Vcelku humorné bylo naše překročení hranic do Švýcarska, kde se z nás postarší celník snažil dostat informace o tom, zda nemáme něco k proclení. Odpovědi mu ovšem bylo jen nesouvislé blekotání a naprosto tupý pohled řidiče (já), takže nakonec jen rezignovaně mávl rukou a propustil nás. Jelikož jsme tedy jeli přes Švýcarsko, byla nám Jackovým kamarádem doporučena návštěva mariánského poutního místa Einsiedeln. Tam jsme se úspěšně všichni setkali a po prohlídce chrámu pokračovali v cestě na Lyon. Do něj jsme dorazili večer a

Jackova navigace nás zcela neomylně dovedla přesně na místo noclehu. Tedy... místo to bylo pěkné, až na jednu malou chybičku, a sice, že tam nebyl žádný hotel, ale jen rodinné domky. Takže jsme přenechali vedení konvoje druhý GPSce a po krásné okružní cestě Lyonem, při níž pravda na některé vesele mrkalo hladové oko prázdné nádrže, jsme dorazili k hledanému hotelu. Po ubytování zbyl čas už jen na krátkou ochutnávku místních nápojů v nedaleké pizzerii a pak už jsme unavení zalehli.

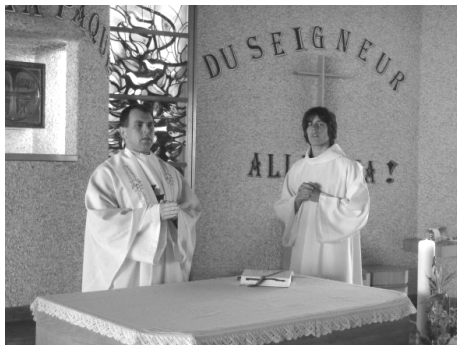

Úterní ráno nevypadalo moc vlídně: leje jako z konve, fičí ostrý vítr, teplota kolem pěti stupňů. Poté, co jsme nakrmili hladové žaludky naše i našich čtyřkolých kamarádů, zdál se svět o něco růžovější. Prvním místem, které jsme ten den navštívili, bylo Paray Le Monial, známé především jako místo života řeholnice a vizionářky sv. Markéty Marie Alacoque. Díky jejím viděním vznikla úcta k Božskému Srdci Páně. V bazilice jsme se pomodlili a zazpívali a vydali se hledat kostel s ostatky svěťice. Po několika okruzích městečkem (naštěstí docela malým) jsme se vrátili k bazilice, kde jsme pokorně nahlédli do mapy, abychom zjistili, že hledaný kostelík se nachází prakticky za rohem. Následně jsme vyrazili do Taizé, místa setkávání a modliteb věřících všech vyznání. Zatímco část naší výpravy, znalá poměrů, vyrazila o něco dříve, my pomalejší jsme jeli v klidu a do Taizé tak dorazili přesně v okamžiku, kdy skončila polední společná modlitba s bratry z komunity. I tak na nás ztichlý chrám Smíření hluboce zapůsobil – svou atmosférou, barvami, světly, ale hlavně téměř hmatatelnou Boží přítomností. V Taizé jsme strávili skoro celé odpoledne a tak jsme měli čas k tiché modlitbě a meditaci, návštěvě vesnického kostelíku a hrobu bratra Rogera, zakladatele komunity, i k nákupu upomínkových předmětů a dárečků. Odpoledne jsme zde zakončili mši svatou v kapli pod chrámem. Naše

trable s chybujícími navigacemi vtípně využil otec Jacek v kázání, kdy Pannu Marii označil za nejlepší navigaci, která nikdy nezklame a vždy nás dovede k Cíli. Cestou zpět do Lyonu jsme ještě udělali kratší zastávku v Clunoy, kdysi jednom z nejrozsáhlejších a nejvýznamnějších klášterních komplexů v Evropě. Díky Velké francouzské revoluci se ze staveb dodnes zachovala jen asi deseti- na, která i tak stojí za zhlédnutí. Městečko pak je živým důkazem toho, že takové kvalitní ruiny jsou k nezaplacení. A tak ve zbytcích klášterních a kostelních zdí jsou vestavěny obchody, hotýlky i restaurace, mezi nimi parkoviště a letní zahrádky. Naštěstí se něco dochovalo celé a tak jsme se v jednom z kostelů mohli pomodlit krátkou „májovou“. Návrat do Lyonu byl zpestřen jako obvykle tím, že každá navigace ukazovala jinou trasu (v té době už jsme měli čtyři, jelikož jsem nevydržel a vytáhl i tu svoji, kterou jsem si vzal pro „strýčka příhodu“). Den jsme zakončili společnou večeří a posezením v pizzerii, odkud jsme, taky již tradičně, v hustém dešti, přebíhali do hotelu.

Středeční ranní déšť nás už nijak z míry nevyvedl, jsme zvyklí a otrlí. Operativně měníme program – nejdříve do La Salette, Ars až odpoledne nebo zítra. Cesta probíhá dle obvyklého scénáře: Vpředu vůz, jehož GPS opovrhne dálnicemi a vede nás přes hory a dolů oklikami a serpentínami, zřejmě proto, abychom plně vychutnali krásy francouzského venkova. Díky tomu nám také závěrečné stoupání horskou silničkou k poutnímu chrámu připadá jako celkem nudná nedělní projížďka... Posádka třetího auta, které již na začátku trasy nedisciplinovaně opustilo konvoj a jelo svou vlastní (a kratší) cestou, byla na místě asi půl hodiny před námi. Ale co jim to bylo platné, když na nás stejně museli čekat a navíc neprožili venkovskou romantiku při jízdě vesnicí uprostřed stáda krav. V poutním domě v La Salette funguje vše bezchybně. Téměř

okamžitě se nás ujímá polský kněz a bleskově organizuje: Za chvíli mše svatá v kapli, potom audiovizuální prezentace v kinosále a prohlídka basiliky. Nakonec ještě dostatečně dlouhá doba pro osobní program.

Skvělé dojmy trochu kazilo jen nevlídné počasí, kdy nám hustá mlha neumožnila dohled na více než pár metrů. To se zlepšilo až v momentě odjezdu, kdy mlhu vystřídala chumelenice, a tak jsme celkem rádi sjížděli do níže položených oblastí. Pod dojmem ranních navigačních peripetií vyhlásil otec Jacek zákaz GPS. Snad i díky tomu jsme v klidu (jako obvykle za hustého deště) dorazili na hotel.

Ve čtvrtek ráno jsme se ukázněně sbalili, naložili, zamávali hotelu a vydali na další cestu. Dnes nás čekal Ars, díky probíhajícímu Roku kněží hlavní cíl pouti. Do malého městečka jsme dorazili už před devátou, takže jsme v bazilice mohli prožít i krásný zpěv ranních chval v podání místních řádových sester. Po prohlídce chrámu, fary sv. Jana Maria Vianney a okolí jsme se opět sešli v bazilice u oltáře s ostatky světců, kde jsme spolu s poutníky z Polska a Německa slavili polsko-německo-latinsko-českou mši svatou. Po mši jsme se společně vyfotili a pomalu se odebrali na parkoviště, odkud se naše flotila hnula dál, směr Lurdy. Cesta se vyznačovala stále se zlepšujícím počasím, v jednom okamžiku jsme z oken dokonce zahlédli moře. Příjezd do Polského domu v Lurdech byl skvěle načasován – přesně

k večeři. A tak jsme přímo z aut zasedli k bohatě prostřeným stolům, pa-ráda! Po večeři jsme se ubytovali a sjeli do města, kde jsme se zúčastnili večerního světelného průvodu s multi-jazyčnou modlitbou sv. růžence a zpěvy. Zážitek byl i večerní průjezd úzkými uličkami města přeplněnými lidmi.

Navzdory nočnímu dešti je páteční ráno krásné, bez jediného mráčku na modré obloze. Po mši svaté v místní kapli a vydatné snídani odjždíme do města, z úsporných důvodů nás všech patnáct jede v jednom autě. Společně si jdeme stoupnout do fronty před jeskyní Massabielle a sledujeme téměř nekonečný zástup vozíků s nemocnými, kteří sem s velkou důvěrou a trpělivostí přicházejí hledat posilu a pomoc Matky Boží. Jako obrovský kontrast s těmito nemocnými prosíci o uzdravení pak na mě působí kuřáci stojící u zábradlí, kteří se o zdraví vědomě připravují! Potom společně procházíme všechna tři patra baziliky a další program už je v režii každého z nás. Čas máme až do večera, takže jsme si v klidu mohli projít většinu z množství zajímavých míst v Lurdech. Pomodlili jsme se venkovní křížovou cestu situovanou na pahorku v blízkosti baziliky, navštívili moderní chrám sv. Bernardetty s adorační kaplí i obrovskou podzemní baziliku sv. Pia X. V Růžencové bazilice jsme si prošli a „promodlili“ jednotlivá zastavení a někteří z nás se připojili k odpolednímu eucharistickému průvodu. Na závěr zbyl čas také k návštěvě četných místních občůdků a nákupu dáreků pro naše blízké. Nezapomněli jsme si samozřejmě „načepovat“ ani pár desítek litrů lurdské léčivé vody. Všichni jsme se zase sešli navečer pod sochou Panny Marie, abychom se přemístili k autu, které nás bezpečně dopravilo do našeho dočasného polského azylu. Po večeři jsme ještě chvíli společně poseděli (dokud nás obsluha nevyhnala) a debatovali o nadcházející cestě domů. Jak už to tak bývá, cest je mnoho, ale cíl

jeden. A tak jsme usínali trochu zmateni, která že bude nakonec ta pravá cesta...

Sobotní budíček zvonil už před pátou, to abychom se stihli sbalit a jít na mši svatou, která začínala v půl šesté. Naše přehnané představy o tom, jaká jsme ranní ptáčata, trochu utrpěly poté, co jsme zjistili, že část poutníků pobývajících zde souběžně s námi už odjela a další skupina právě nastupovala do autobusu. Nicméně mše svatá naše vrásky zase vyhladila a následná snídaneň nás naladila ještě líp, takže jsme zvesela naskákali do aut a vyrazili. Trasu demokraticky určil otec Jakek, protože jeho byla nejlepší. A tak jsme fičeli po trase Lurdy – Tarbes – Toulouse – Clermont až skoro do Štrasburku, před nímž jsme uhnuli na Karlsruhe. Vzhledem k tomu, že potouchlé návrhy otce Jacka vyzývající k celonoční jízdě se nesetkaly s příznivou odezvou zejména řidiček, našli jsme si po kratším hledání nocleh v motelu u dálnice.

Neděle nás ráno v půl sedmé zastihla opět za volanty, za deště, jak jinak. Mši svatou jsme plánovali slavit během dne v některé z dálničních kaplí. Cestou jsme jich sice několik minuli, vždycky je však bohužel viděli jen někteří a tak asi byla Boží vůle, abychom nedělní mši svatou slavili pěkně doma, u svatého Vavřince v Řečkovicích.

Michal

Informace vdovám

Po letošním prvním počínu, setkání vdov a vdovců na faře u otce Jacka (za přispění Helenky Kosmákové), jsem se začala více zajímat o stav vdov.

Dne 21. 2. 2009 byla v plzeňské katedrále zasvěcena první vdova, paní Marie Ventová z Plzně, první v Česku. Biskup Fr. Radkowský při slavnosti vyhlásil a zřídil "stav vdov" ve své diecézi. Paní Marii Ventové se přihlásily vdovy, které by chtěly jejího stavu následovat. Odlišnost přístupu v diecézích (byla nabídnuta možnost složit soukromý slib čistoty do rukou kněze ve farnosti) dala a utváří skupinku žen z celé naší republiky. Schází se jedenkrát za dva

až tři měsíce na biskupství v Č. Budějovicích, kde pod patronací biskupa Pavla Posáda probíhá duchovní obnova, spojená se mši svatou v katedrále.

Tento okruh vdov není uzavřený. Setkání je velkým obohacením do života vdovy a také její víry. Je výzvou pro ty, které hledají své uplatnění. Ne každá vdova se stará o nemocné, pomáhá ve farnosti apod., ale chce být více užitečná třeba modlitbami a rozdáváním se druhým duchovně. Osloví-li některé vdovské srdce touha po službě Bohu, přihlaste se. Prosim, vzpomeňte na společenství vdov modlitbami.

Na závěr mi dovoluete citaci výňatku z článku Madona přijetí, Matka svolení, který paní Ventová přečetla na minulém setkání. Je přeložen z článku zasvěcených vdov v Polsku, které mají své internetové stránky.

Mariino znamení zasvěceného vdovství

V družině svatých vdov, známých i neznámých, musí křesťanská zbožnost na prvním místě vidět Pannu Marii, vznesený ideál každé ženy - ať panny nebo matky, nevěsty či vdovy.

Pravda, Maria je jen zřídka ukazována a vzývána jako vdova, jako by jí tento titul ubíral z ctnosti, která jí náleží. Ve skutečnosti přece Maria, milovaná manželka Josefova, v celé plnosti poznala bolest, jaká se dotýká ovdovělé ženy. Podruhé byla - přinejmenším po lidsku - pohroužena do samoty, když ztratila svého jediného Syna. To vše Maria prožila nejen pro vlastní posvěcení, ale také pro spásu vdovského stavu.

Mezi jejím "mateřstvím Narození" (Matka Ježíšova) a "mateřstvím Letnic" (Matka církve) mají místo dvě smrti: Smrt Josefa a smrt Ježíšova. Maria obnovuje svoje FIAT, přijímajíc bolest oddělení od osob, které jí byly nejbližší. Tímto způsobem se účastní Kristova Kříže a spolu s ním dila vykopení člo-

věka. Je matkou Vykupitele - Redemptoris Mater.

Maria je pro vdovy nejen vzorem k následování skrze přijetí svého utrpení jako nástroje spásy. Ona je Matkou milosti; tou, která se dělí s vdovami o svoje nehlubší city vedoucí k poslušnosti milující vůli Boží.

Nezbývá tedy nic jiného než hledět na Marii a vzývat ji, jestli-že chceme, aby bylo dnes křesťanské vdovství uskutečněním Mariina tajemství.

Marii, která je pro nás vzorem, je možné nazvat Madonou akceptace, Matkou přivolení, protože vždy říkala Bohu : "Ať se stane tak, jak Ty chceš".

Nejdůležitější události našeho života se uskutečňují tehdy, když tak jako Maria volíme cestu přivolení, souhlasu. Náš život víry nás přivádí k tomu " ANO ". Toto je podstata křesťanství.

Maria stále opakovala Bohu tato slova: Mohu milovat víc ?

Jana Suchánková

Noc kostelů

V pátek 28. května proběhla již poněkoli-káté tzv. Noc kostelů – akce, při níž se otevírají široké veřejnosti kostely a modlitebny nejen katolické církve. Zatímco většina našich spolufarníků zřejmě navštívila některé z brněnských objektů, využil jsem s manželkou pobytu na naší chaloupce k prožití Noci kostelů v Kunštátě. A tak jsme navštívili farní kostel sv. Stanislava, vylezli až vysoko do věžní kopule, poslechli si mši v podání místního sboru mladých a navštívili čajovnu sestry Anežky v průjezdu místní fary. Dalším „stanovištěm“ byl hřbitovní kostel Svatého Ducha (jak příhodné právě ve svatodušním týdnu!), krásné klidné místo pro zastavení a modlitbu. Se-stoupili jsme i do podzemní krypty – hrobky rodiny Honrichsů. Nakonec jsme si prošli hřbitov a tiše postáli u hrobu pátera Ladislava Kubíčka. Cestou zpět k autu jsme neodolali a ještě jednou na chvíli vklouzli ke svatému Stanislavovi, kde jsme si za

odměnu mohli prohlídnout fotografie z historie kostela, které nám poprvé jaksi unikly. Pak už jsme uvolnili místo dalším návštěvníkům (nebylo jich málo!) a protože se nám ještě nechtělo domů, obešli jsme si tiché kunštátské náměstí. Cestou jsme si říkali, že příští rok by při Noci kostelů určitě neměly chybět ani Řečkovice.

-mif-

Falešná pokora

Před několika roky mne ve farním zpravodaji „Tomášek“ zaujal článek pana faráře Vrbackého, který se zabýval příchodem věřících ke STOLU PÁNĚ: Mimo jiné zde psal, že když nějaký král uděloval audienci, tak všichni stáli připraveni ve špalíru, aby krále přivítali. Nikdo neseděl a nikdo nenechal krále čekat.

Při sv. přijímání k nám přichází sám „Král nebe i země“, ale přesto je to on, kdo musí spolu s podávajícím čekat, až se věřící zvednou ze židlí a přijdou si ke stolu Páně pro nejdražší dar. Pokud si někdo myslí, že tímto způsobem vyjadřuje svoji pokoru, tak je na velikém omylu.

Na liknavost při přistupování ke svatému přijímání náš pan farář již opakovaně upozorňoval. Posloucháme vůbec, co říká?

A.F.

Co čekáme od kněze

(malé zamyšlení na závěr Roku kněží)

Když je kázání kněze o pár minut delší než obvykle, řeknou lidé: „Je únavný.“

Když je krátké: „Nedal si s ním práci.“

Když mluví hlasitě: „Jeden by z něho ohluchl.“

Když mluví středně silně: „Člověk nerozumí ani slovu.“

Když navštěvuje své farníky: „Nikdy není doma k zastížení.“

Když je na faře: „Nikdy za nikým ani nezajde.“

Když mluví o penězích: „Trochu moc si na ně potrpí.“

Když o nich nemluví: „Nikdo neví, co s nimi dělá.“

Když je dobrý organizátor: „Dělá trochu moc věcí najednou.“

Když není: „Farnost je mrtvá.“

Když je mladý: „Nemá žádné zkušenosti.“

Když je starý: „Měl by jít do důchodu.“

A když zemře nebo odejde na jiné působiště: „Nikdo ho nikdy nemůže nahradit.“

z knihy J. A. Feehana: Bůh ukrytý v přibězích

Úvodní historka naznačuje, že od kněží čekáme mnoho, a někdy dokonce i věci ne nepodobné proslulému kulatému čtverečku. Kněz skutečně má mnoho co nabídnout. Nejasně vnímáme, že přítomnost kněze je pro farnost velkým požehnáním. Ale rozumíme správně vlastnímu poslání kněze?

Je to bezesporu něco hlubšího, než je oprava kostelní omítky, fotbalový turnaj s ministranty a řádné vedení farních matrik. A přece je tak snadné (a tak pomýlené) hodnotit kněze podle těchto povrchních a okrajových záležitostí.

Trapistický mnich a kněz Thomas Merton v knize *Žádný člověk není ostrov* říká: „Jaká je úloha kněze ve světě? Kněz je povolán být druhým Kristem v mnohem zvláštnějším a důvěrnějším smyslu, než řadový křesťan nebo mnich. Musí ve světě udržovat naživu svátostnou přítomnost a působení zmrtnýchvstalého Spasitele. Svatost kněze by měla být tak velká, jako souhrn-

ná svatost všech těch, kterým uděluje svátosti. Jeho povoláním je žít ve světě svatost. Člověk, slabý jako každý jiný, snad s menším sklonem ke ctnosti než druzí, snad méně vybavený, než mnozí z těch, mezi které je poslán, se cítí chycen, bez možnosti úniku, mezi nekonečným milosrdenstvím Boha a téměř nekonečným děsem lidského hříchu. Kněz nemá na světě jiný smysl, než že se v něm zvětňuje oběť kříže, že umírá s Kristem na kříži pro lásku k těm, které ho Kristus nechává zachránit.“

Kněz je především povolán k tomu, aby živil naši svatost. Jsme otevřeni tomuto působení kněze? Modlíme se za požehnání pro jeho život a práci? Nabízíme mu svoji podporu a pomoc, třeba i praktickou? Jsme vděční za kněze, který svůj život bez výhrady dal Kristu k dispozici tímto způsobem a žije mezi námi, aby nám byl blízko v našich životech a mohl nám sloužit svátostmi?

Každodenní svědectví konkrétního kněžského života nás zve na cestu pravdivosti a neustálého napojení na Boží milosrdenství. Je to cesta ke svatosti, která nemá svůj cíl v nedosažitelné absolutní bezchybnosti, ale míří do Boží náruče. Vydejme se na tuto cestu bez velkých obav. Máme dobrého průvodce, díky kterému nemusíme cestou hladovět a bloudit.

-šmer-

Den farnosti

Dne 6.6. v deset hodin, v krásném teplém počasí, konečně začala slavnostní mše svatá, která se konala venku. Během kázání jsme všichni byli rádi, že tu máme našeho otce Jacka, protože bez jeho překladu bychom nikdo nerozuměli ani slovo z krásného kázání otce Jacka Olszaka.

Na závěr mše svaté se konal slavnostní průvod kolem kostela, kterého se zúčastnili všichni, kteří v tom vedru nezkolabovali. Potom většina lidí jela domů na oběd a říkali si: „Však se za chvíli zase vrátíme“.

A měli pravdu! Již v 15:00 jsme přišli my, možná i vy, a mnoho dalších. Čekalo nás odpoledne plné zábavy. Pro děti tu byla spousta soutěží a skákací hrad, na ostatní čekala pěkná vystoupení: Sbor Věčně mladých, muzikálová herečka, cvičení s krtečkem, skupina polských kněží Bethesda, skupina Dopink a k závěru cimbálová muzika.

Tento den byl nejen pro mě, ale jistě i pro ty, co tam byli, krásným a veselým zážitkem.

Li-Lu

Dětská mše v Andalusii

Andalusie je oblast na jihu Španělska, která nabízí skvosty jako je Granada, Malaga, Sevilla, Marbella, Gibraltar a mnohé další.

Ubytování jsme měli v jednom hotelu u nádherného pobřeží.

V neděli jsem navštívila místní kostel, byl moc pěkný a plný květin.

Pak začala dětská mše! Prvních pět řad bylo obsazeno dětmi, část v pravém koutku zpívala při kytáře a všichni v kostele do rytmu tleskali. Bylo to fascinující!

Při modlitbě Otče náš udělali děti u oltáře dva kruhy, jinak by se tam asi nevešly.

Chci se s vámi podělit o tento nevšední a radostný zážitek a hlavně poděkovat pánu Bohu, že mi ho dopřál.

Ge Pe

Poznámka redakce: Rádi bychom touto cestou pozvali všechny farníky k účasti na některé ze středních dětských mší v Řečkovících, kde lze prožít něco podobného, o čem píše autorka článku.

Dopis z Německa

Následující dopis je od jedné mladé maminky z farnosti, která se načas odstěhovala do Stuttgartu, kvůli manželově práci. Pozitivně zareagovala na návrh své kamarádky, aby občas napsala nějaké postřehy o životě věřících v Německu. Kamarádka se o ně ráda podělila s ostatními...

Ahoj Markéto,

doufám, že mrně vydrží sedět na nočníku, než to dopíšu:-)

Napadlo mě sepsat pár postřehů o tom, jak to tu chodí v neděli. Či spíše nechodí.

Abych trochu uvedla zdejší situaci: Bydlíme v malé příměstské vesnici. Jsou tu dva kostely - evangelický tradiční a katolický moderní.

Nedělní bohoslužby se v obou slouží ve stejnou dobu. Katolická farnost je ve vedlejší městečku, kam spadáme a kněz tu trvale není – slouží se tu jen jedna nedělní mše za celý týden. Kostel je moderní, velkorysý - a v neděli polo-prázdný. V protestantské zemi to asi jinak nejde.

Když jsme tam šli poprvé, bylo zrovna první svaté přijímání dětí. Kostel narvaný k prasknutí, dětí asi dvacet. Velká sláva.

O týden později bylo na vývěsce psáno: Tuto neděli - dětská bohoslužba.

Když jsme tedy natěšení dorazili na mši, zjistili jsme, že v kostele je spořádaně rozmístěno několik tichých zbožných Němců a dítě ani jedno. Kostel nemá boční loď. Vzadu u stěny pod kůrem stojí stoleček, dvě židličky a pastelky. I usadili jsme tam malou, protože když je mezi dospělými v lavici, tak má tendenci nahlas komunikovat a předvádět se, jaká je ukecaná.

I odzadu se ale občas ozval nějaký její zvuk. Nekřičela - prostě občas něco nahlas prohlásila. Ročnímu dítěti nevyšvětlíš, že nesmí. No a tak se po nás začali koukat.

Za chvíli odešla od oltáře jedna paní se svíčkou a pozvala nás na tu dětskou mši. Že prý je ve školce vedle kostela. Tak jsme šli.

Ve školce se sešly ČTYŘI děti (naše Hanča byla čtvrtá) s rodiči. Kde zůstalo těch dvacet katolíčků z minulého týdne, jsem se neodvážila ptát. Začal program - biblická scénka - jedno dítě vybařlo zpoza židle, Hanča se lekla a měli jsme po dětské mši. Vřískající dítě jsme odešli uklidnit ven a rozhodli se vrátit na normální mši.

Tam se po nás ovšem okamžitě začali ohlížet, že naše dítě ruší. Malá byla tak tichá, jak může roční dítě být, ale ani to nezabránilo zejména jedné matce šestiletého kluka, aby se po nás neřvala jak po vražích. Její dítě se asi narodilo rovnou šestileté...

Nakonec to manžel nevydržel a odešel. Je na zlé pohledy citlivější než já.

Chápu, že pro malé dítě mše není povinná. Jenže nám ji zde nemá kdo pohlídat a víc mší se tu také neslouží jako u nás, abychom se mohli prostrídat - jeden doma s dítětem, jeden na mši. Takže jsme asi exkomunikováni do doby, než se vrátíme do slušné katolické země:)

Obecně mi to ale přijde nespravedlivé. Jasněže nikdo nechce po šestinedělce, aby chodila v neděli do kostela. Ale jakmile dítě trochu povyroستlo, začalo mi to chybět. Pro mě to není jen povinnost, ale i příjemný pocit.

Zdejší katolíci pravděpodobně vymírají, protože děti zde do kostela nesmějí. Je to zlé, když si srovnáte požadavek "Jděte a množte se" - že nejvíc dětí tu mají muslimští přistěhovalci, potom evangelíci a potom sem tam nějaký odvážný katolík.

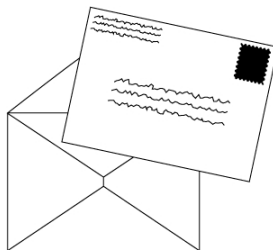
Je mi navíc smutno, že ti lidé chodí na mši v natolik slavnostní a zbožné náladě, že se z ní nechtějí nechat rušit seběmenším dětským slůvkem - ale zároveň jim není zatěžko házet zlé pohledy a jedovaté sliny. Tohle bolí, protože já se s nimi neumím dohadovat. Když jdu do kostela, nechodím tam proto, abych se tam s někým přela. I když se během týdne s někým pohádám, jsem na někoho zbytečně hrubá, a pak ho v neděli potkám v kostele, jdu a omluvím se. Pavel píše, že se máme každý usmířit se svým bratrem, než předstoupíme před oltář. Proč pak má někdo zapotřebí vyhazovat jiné z kostela?

Bolest katolických kostelů není v tom, že by byla liturgie nudná nebo zbytečně smutná. Naopak, liturgie samotná, zvláště máte-li štěstí na zapáleného kněze (a dobrého varhaníka), je dobrá. Co to kazí, jsou

lidé, kteří nechápu, že kříž má dvě břevna: vertikální a horizontální. Oni upínají svou duši na nebesa a zapomínají, že existují lidé okolo nich.

Ale přece slavení eucharistie je společenství...

Boženka

Velká prázdninová biblicko-fotografická soutěž

Redakce Rožně spolu s otcem Jackem vyhláší pro všechny farníky fotografickou soutěž. Zúčastnit se může každý bez rozdílu věku, váhy či výšky. Fotografie nejsou tématicky omezeny. Přesto budou platit určitá pravidla či omezení:

Základní podmínkou je, přiřadit k zaslání fotografii co nejtrefnější biblický citát, včetně označení místa v Bibli, odkud pochází.

Pro zjednodušení obrovského přívalu fotek, který očekáváme (doufáme, že bude), **může každý účastník zaslat do soutěže pouze 1 fotografii.**

Fotografie budou přijímány v digitální podobě a mohou být zaslány e-mailem (potvrdíme přijetí) nebo předány na vhodném nosiči (CD, DVD apod.).

Hodnotit se bude umělecká úroveň a sladění fotky s vybraným citátem.

Na hodnocení naopak nebude mít vliv to, jestli je fotografie pořízená v daleké exotické cizině nebo doma na dvorku.

Soutěž bude trvat **od 1. července do 30. září.**

Odevzdané fotografie budou hodnoceny porotou, která vybere pět nejlepších. Jejich autoři pak obdrží drobné hodnotné upomínky:-)

Všechny fotografie budou zveřejněny na farním úložišti na rajčeti, ty nejlepší i na nástěnce v kostele.

Fotky posílejte na e-mailovou adresu:

rozen@napismi.cz

nebo předávejte M. Fialovi.

Požehnání

(první pátek 10. července 2009)

Dým kadidla stoupá
klenbou chrámovou
s osnovou notovou
smíchán v chorál chval.

Náhle zní zpěv zvolna
jakoby z daleka
Srdce pokleká
a služebné dlaně
vztyčují zvolna
Tělo Páně.

Pán právě z mrtvých vstal.

Bůh prošel středem
v kouři bledém
cestou vystlanou
našimi dušemi.

Bůh prošel
naším středem
prozářil sazemi
proniknul hráze
v srdcích se usadil.

Pohládl.

Radek Voříšek

Redakční koutek

Děkujeme všem za jejich příspěvky a těšíme se na vaše nové prázdninové postřehy.

Upozorňujeme na nové kolekce fotografií ve farním fotoalbu (<http://svatvavrinec.rajce.idnes.cz>) – pouť do Francie, Boží tělo, den farnosti, farní hra.

Vaše redakce

Stránky pro děti

Zvláštní mladík (povídka)

Jeden statkář potřeboval pomocníka, který by dohlížel na stáje a seník. Vydal se ho hledat do vesnice. Uviděl tam mladíka, který se potloukal mezi staveními. Mohlo mu být tak šestnáct nebo sedmnáct let, byl vysoký a hubený a nezdálo se, že by byl nějak zvlášť silný.

„Jak se jmenuješ, mladíku?“

„Alfréd.“

„Hledám někoho, kdo by chtěl pracovat na mém statku. Umíš pracovat v hospodářství?“

„Jistě, pane. Můžu spát za větrné noci.“

„Cože?“ zeptal se překvapeně statkář.

„Můžu spát za větrné noci.“

Statkář pokrčil rameny a šel pryč. Hledal pomocníka, a ne kluka, který se chlubí, že spí za větrných nocí. Zkusil tedy hledat dál, ale nenašel nikoho, kdo by chtěl u něj pracovat. Tak se rozhodl, že přece jen přijme Alfréda, který mu zase řekl: „Buďte klidný, pane, já můžu spát za větrných nocí.“

„Dobře, uvidíme, co umíš.“

Alfréd pracoval na statku už několik týdnů. Statkář byl hodně zaměstnán a neměl čas pozorně sledovat, co mladík dělá.

Pak ho jednou v noci probudil vítr. Vítr fičel a hvízdal mezi stromy, v komíně hučela meluzína, okna se div nerozlétla dokořán. Statkář vyskočil z postele. Vichřice mohla rozrazit dveře do chlévů, vyděsit koně a krávy, rozfoukat seno a slámu a vůbec napáchat nejruznější škody.

Rozběhl se za Alfrédem. Tloukl na jeho dveře, ale marně. Tloukl silněji.

„Alfréde, vstávej! Pojď mi pomoct, než vítr všechno rozbije!“

Ale Alfréd spal dál. Statkář nemohl ztrácet čas. Rychle seběhl ze schodů, přeběhl dvůr a už byl u chléva. Jaké to bylo překvapení! Vrata byla pevně zavřená na petlici a okna zajištěna proti otevření. Seno i sláma byly přikryty a převázány, takže je nic nemohlo odfouknout. Koně byli v bezpečí, prasata a slepice byly klidné. Venku zuřil vichr. Ale všechno bylo v bezpečí.

V tu chvíli se statkář nahlas rozesmál. Pochopil, co myslel Alfréd tím, když mu opakoval, že dokáže spát za větrné noci. Mladík každý den pečlivě vykonával svou práci. Stáral se, aby vše bylo na svém místě. Na vichřici se připravoval každý den, a proto se jí pak nemusel bát.

A ty můžeš spát za dlouhé větrné noci, kterou je tvůj život?

Milé děti!

za pár dní vám začnou prázdniny, krásné dny plné volna a odpočívání. Jistě si je všechny zasloužíte, vždyť jste se celý rok pilně učily, chodily do školek, škol i gymnázií. Přeji vám, ať dny prázdnin jsou pro vás krásné a nezapomenutelné a ať zažijete spoustu nevšedních a milých chvil. Přeji vám také, ať „dokážete spát za větrných nocí“. */přečtěte si předchozí povídku/*. Nezapomínejte tedy ani o prázdninách na našeho Otce v nebi, na modlitbu a na to, aby ze všeho, co budete dělat, mohl mít náš Ježíš radost.

Prázdninová osmisměrka

Í	K	K	E	A	D	V	A	R	P	R	Ř	Á	L	S	N
N	J	Ř	J	C	B	I	B	L	E	Á	É	E	T	P	Y
Ě	E	E	Ě	R	I	T	Á	Z	T	E	T	D	S	N	N
T	D	S	D	A	I	V	I	L	I	S	N	Y	O	Ú	A
Š	N	Ť	A	P	K	Ž	O	L	O	Ř	O	E	D	T	H
U	O	A	N	Ř	I	S	I	K	D	J	A	N	A	Ě	R
P	T	N	Í	V	E	G	Á	R	Č	O	O	R	R	C	H
D	A	Ž	O	M	I	S	Á	L	Ž	E	M	E	Í	A	V
O	L	T	Ě	V	S	Ň	C	E	N	I	Ř	V	A	V	F

BIBLE

FARNOST

JEDNOTA

KOSTEL

KŘESŤAN

KŘÍŽ

LÁSKA

MISÁL

MODLITBA

NADĚJE

ODPUŠTĚNÍ

OLTÁŘ

PRAVDA

RADOST

ŘEČKOVICE

SVĚTLO

ÚTĚCHA

VARHANY

VAVŘINEC

VÍRA

VIGILIE

ŽIVOT

Až do konce prázdnin můžeš tajenku napsat na lístek papíru, připsat své jméno a příjmení a lístek vhodit do schránky s nápisem DĚTI u nástěnky pod kůrem. Na dětské mši svaté v září budou opět vylosováni tři úspěšní řešitelé, kteří dostanou pěkný dárek.

Přeji vám hodně sluníčka, výletů a koupání, pěkná setkání a spoustu hezkých zážitků. Všimněte si krásné přírody kolem sebe a nezapomínejte za vše chválit Tvůrce vší krásy – Pána Boha.

Lidka

Pořad bohoslužeb do konce září

28.6.	Po		18.00	Za živou a † rodinu Andříkovu a Mandákovu
30.6.	St		18.00	Za zemřelé
1.7.	Čt		7.00	Za nová kněžská a řeholní povolání z naší farnosti
2.7.	Pá		18.00	Za manžela Miloše a oboje rodiče
3.7.	So		7.00	Za zemřelého Jaroslava Ondruje
4.7.	Ne	14. v mezidobí	7.15	Za farní společenství
			9.00	Na úmysl dárcé
5.7.	Po	Slavnost sv. Cyrila a Metoděje	8.00	Za nemocné
7.7.	St		18.00	Na poděkování a za zdraví manželů
8.7.	Čt		7.00	Za uzdravení rodových kořenů
9.7.	Pá		18.00	Za zemřelou rodinu Procházkovu, Marešovu a Jochmanovu
10.7.	So		7.00	Za dar víry pro Jitku a Tomáše a na poděkování za vykonanou pouť
11.7.	Ne	15. v mezidobí	7.15	Na úmysl dárcé
			9.00	Za farní společenství
16.7.	Pá		18.00	na poděkování
18.7.	Ne	16. v mezidobí	7.15	Za farní společenství
			9.00	Na úmysl dárcé
21.7.	St		18.00	Za zemřelé rodiče Jaškovy a Plockovy
23.7.	Pá		18.00	Za zemřelého Bohumila Denemarka, manželku, syna a celou přízeň
24.7.	So		7.00	Za zemřelé
25.7.	Ne	17. v mezidobí	7.15	Za zemřelého manžela, dvoje rodiče a živou rodinu
			9.00	Za farní společenství
28.7.	St		18.00	Na úmysly dárců
30.7.	Pá		18.00	Za zemřelou a živou rodinu s prosbou o dar zdraví
1.8.	Ne	18. v mezidobí	7.15	Na poděkování za 40 let společného života
			9.00	Za zemřelou rodinu Králikovu, tetu a strýce a živou rodinu Staňkovu
4.8.	St		18.00	Za pomoc Ducha Svatého v zaměstnání a v rodině syna
6.8.	Pá	Proměnění Páne	7.00	Za nová kněžská a řeholní povolání z naší farnosti
			18.00	Za zemřelého manžela, dvoje rodiče a živou rodinu
7.8.	So		7.00	Za nemocné
8.8.	Ne	19. v mezidobí	8.00	Za živou a zemřelou rodinu Bubeníčkovu a na poděkování za uzdravení vnuka a babičky
			10.00	Za farní společenství
10.8.	Út	svátek sv. Vavřince	18.00	Na úmysl dárcé
11.8.	St		18.00	Za uzdravení rodových kořenů
12.8.	Čt		7.00	Za zemřelé rodiče a prarodiče, zemřelého manžela a švagra a zdraví živé rodiny
13.8.	Pá		18.00	Za zemřelého Vlastimila Havlíka a živou a zemřelou rodinu
14.8.	So		7.00	Za zemřelého manžela a dvoje rodiče
15.8.	Ne	Slavnost Nanebevzetí Panny Marie	7.15	Za farní společenství
			9.00	Na poděkování
18.8.	St		18.00	Na úmysly dárců
19.8.	Čt		7.00	Za živou a zemřelou rodinu
20.8.	Pá		18.00	Za zemřelého manžela a živou rodinu
21.8.	So		7.00	Na poděkování za dar života
22.8.	Ne	21. v mezidobí	7.15	Za farní společenství
			9.00	Za zemřelého Jiřího Milara a pomoc Boží pro děti a vnučata
25.8.	St		18.00	Za živou a zemřelou rodinu Burianovu, Kavanovu a Kittelovu
27.8.	Pá		18.00	Za zemřelého P. Josefa Hlaváče a P. Petra Frantu
28.8.	So		7.00	Za zemřelé
			10.00	Na poděkování za 50 let společného života
29.8.	Ne	22. v mezidobí	7.15	Na poděkování za dar nového života
			9.00	Za farní společenství
1.9.	St		18.00	Za dary Ducha Svatého pro všechny školáky
2.9.	Čt		7.00	Za nová kněžská a řeholní povolání z naší farnosti
3.9.	Pá		18.00	Za dar víry a zdraví pro syna a jeho rodinu
4.9.	So		7.00	Za zemřelou Boženu Čechovou a živou rodinu

5.9.	Ne	23. v mezidobí	7.15	Za zemfelou rodinu Korzerovu a Winklerovu
			8.30	Za zemfelé rodiče a prarodiče a živé a zemfelé rodiny z obou stran
			10.00	Za farní společenství
6.9.	Po		18.00	Na poděkování
8.9.	St	Narození P. Marie	7.00	Na poděkování a za živou a zemfelou rodinu
			18.00	Na úmysly dárců
9.9.	Čt		7.00	Za rodinu Horákovu, Kupkovu a Chovancovu
10.9.	Pá		18.00	Za skauty
11.9.	So		7.00	Na poděkování
12.9.	Ne	24. v mezidobí	7.15	Za zemfelou rodinu Buchtovu a Gallovu
			8.30	Za farní společenství
			10.00	Za zemfelou Ludmilu Olbrichovu a živou rodinu
13.9.	Po		18.00	Za zemfelého P. Jana Pavlu, manžela, rodiče, bratra a živou rodinu
14.9.	Út	Povyšení sv. kříže	18.00	Za nemocné
15.9.	St		18.00	Za dar zdraví a dary Ducha Svatého
16.9.	Čt		7.00	Na poděkování za 70 let života
17.9.	Pá		18.00	Za obobo zemfelé rodiče a živou a zemfelou rodinu
18.9.	So		7.00	Za zemfelou a živou rodinu Milionovu a Chladilovu
19.9.	Ne	25. v mezidobí	7.15	Za farní společenství
			8.30	Za zemfelou rodinu Votavovu, Lamplotovu a Staňkovu
			10.00	Za manžela a živou a zemfelou rodinu Strakovu a Effenbergerovu
20.9.	Po		18.00	Za Společenství Svaté rodiny
22.9.	St		18.00	Za živou a zemfelou rodinu Matalovu a Kadlecovu
23.9.	Čt		7.00	Za zemfelé rodiče a živou rodinu
24.9.	Pá		18.00	Za zemfelého manžela Pavla a za dar víry, naděje a lásky pro celou rodinu
25.9.	So		7.00	Za zemfelé
26.9.	Ne	26. v mezidobí	7.15	Za farní společenství
			8.30	Za živou a zemfelou rodinu
			10.00	Za živou a zemfelou rodinu Šaumanovu a Kepákovu
28.9.	Út	Slavnost svatého Václava Sv. archandělů Michaela, Gabriela a Rafaela	18.00	Na úmysl dárcé
29.9.	St		18.00	Za Růženu Koubkovu, manžela a rodiče
30.9.	Čt		7.00	Na úmysl dárcé

*Všem farníkům přejeme krásné prožití prázdnin a dovolených,
hodně slunce, málo bouřek a deště,
především ale Boží požehnání a ochranu!*

Příspěvky do příštího čísla Rožně zasílejte do **16. 9. 2010 !!!**